

ѡбаче да сѧ пѧзиме кѡлкото ѣ [возмѡжно, за да не-
подпаднѧме на ласкѧніе, отъ премнѡгіте хвалѧніта. . .

Благодѣтелнѣйшій Оучителю!

Наиблагодѣрный ѧ нечѡкветвенный человекъ на
нашего крѣга, цѣхъ бы бѣлъ ѧзъ — ѧко бѣхъ оумол-
чалъ неисчѣтніте, полезнопросвѣтителні, ѧ спасител-
ніте тѧ благодѣтелства. . . Защо то ѧзъ, отъ ѡтца сѧ
пріѧхъ природно живота. ѧ отъ Вѧшата Словѣсность
сѧ научѧхъ благополѣзное, ѧ добрепорѧдочнѣ да живѣ-
м. ѧ сѧ мнѡгіи настакителні, ѧ добренрѧвнѧи оучѣ-
ніта Вѣши всаждѣннѣ же ѧ оуправителнѣ, сѧ оукра-
сѧ словѣсното мѧ понѧтіе — Нѧйпаче же оу кнѡтре-
сердѣчнѧте мѧ сѣдѧлища сѧ сохранѧва ковчѣга на пре-
мѣдрѧте ѧ оучителскѧи те тѧ, оувѣщѧтелнѧи совѣтова-
ніта. . . ѡбаче весмѧ жѧла, ѧ скѡрба, защо немо-
жѧхъ да побѣа, при Вѧша Словѣсность, помного време.
Но отъ всѧкѧта сѧ дѡшѧ оусердно ти благодаримъ, за
твоите мѧ стѡрене преполѣзнѧи добринѧ — ѧ ѧзъ прѣ-
че нещѧ оумолчѧ, во всѧ дни живота моего, за да
мѡла всеблагѧго промыслѧтеля Бѡга, за Вѧшего благо-
дѣнствѧе, за да сѧ именѣвамъ всѧкогажъ

На Вѧшето Словѣснѣйшество,

Довромысленный оученикъ.

Нѧк. Поп.

За повѣстѧтелнаго ѡбразѧ.

Сѧ тѡм ѡбразѧ писѣваме, ѧ показѧваме нѧ нашіте
пріѧтели, за нѣком достеслѧвна причѧна, ѧ на двѣ
странѧ: за тѡ подобѧва дасѧ писѣва сѧ простѡестѣствен-
ное произношенѧе. Подобѧва нѣкой ѧзрѧдно да при-